

50. Lovö kyrka.

Pl. 33.

Runstenen blev funnen samtidigt med föregående, U 49. Nu rest på norra sidan av kyrkornet.

Röd sandsten. Höjd 1,13 m., bredd 0,86 m.

Inskrift:

+ **iuan · stretn** + **merki** + **ok** + **rahnuor** + **eftiri boanta** +
 5 10 15 20 25 30 35

Till läsningen: 8, 12 och 25 e äro tydligt stungna.

Senare delen av inskriften är klar: 16—36 **ok+rahnuor+eftiri boanda ok Ragnvor æftir boanda** [sinn] »och Ragnvor efter (sin) man». 11—15 **merki** är givetvis ordet 'märke'. I 1—4 **iuan** skulle man vilja finna namnet Johan, i så fall ett tidigt exempel på detta inlånade, kristna namn. Tolkningen blir givetvis oviss, så länge det följande ordet 5—10 **stretn** är otytt. Möjligen är detta ett tillnamn, svarande mot nno. *streiten* 'stridig, genstörtig, stram' (Ross), egentligen 'benägen för att *streita* (släpa och slita, anstränga sig, streta)'; jfr sv. dial. *stretig* (*stretug*) 'svår att komma överens med, omedgörlig, svår' (Rietz). Fno. *streita* finnes möjligen som tillnamn (Lind), och gården *Streitebakkene* i Hemsedal skall ha fått namn efter en man med tillnamnet *streiten* (*Norske Gaardnavne* 5, s. 131).

Var för sig synas inskrifterna på U 49 och U 50 icke ge någon mening. Det förefaller emellertid icke uteslutet, att de båda stenarna ha en sammanhängande inskrift. Under denna förutsättning och med hänsyn till att de uppenbarligen ha ristats av en för en dylik uppgift ovan man, kan man våga framställa följande tolkningsförslag:

Kættilfastr la(g)ði a(t) Joan stret(i)n mærki ok Ragnvor æftir boanda si(nn) Holmstæin.

»Kättilfast lade märkena efter Johan streten och Ragnvor efter sin man Holmsten.»

Man måste givetvis i så fall räkna med att på U 49 runan 3 **r** är fel för **n** samt att ett **k** utelämnats efter 24 **a**, ett **t** efter 27 **a** och ett skiljetecken efter 26 **i**.

Eller också:

Sigr(øðr), Holmstæinn, Kættilfastr la(g)ði a(t) Joan stret(i)n mærki ok Ragnvor æftir boanda.

»Sigröd, Holmsten, Kättilfast lade märkena efter Johan streten och Ragnvor efter (sin) man.»

51. Drottningsholm, Lovö sn.

Litteratur: B 283, L 362. J. Bureus, F a 6 s. 81 n:r 175 (Bureus' egen uppteckning), F a 5 n:r 89, F a 1 s. 22, F a 13 s. 14; J. Hadorph, Färentuna Häradz Runesténar (1680), n:r 1; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 253; O. Celsius, SR 1, s. 1; O. v. Dalin, Beskrifning på en Runsten vid Drottningsholm (1751); V. Dahlgren, Färentuna härad, 1851 (ATA); G. Stephens, ONRM 2, s. 624, 3, s. 320 f.; UFT h. 2 (1872), s. 41; E. Brate, Svenska runristare, s. 79.

Avbildningar: Leitz och Hadorph, träsnitt (hos Hadorph a. a., Peringskiöld a. a. och B 283); O. v. Dalin a. a.

Runstenen, som numera är försvunnen, stod enligt Hadorph vid »Drottningsholms Ladugård», enligt Peringskiöld »Vid Drottningsholms Ladugård på Lofön», enligt O. v. Dalin »vid ladugården på Drottningsholm». *Bautil* anger platsen: »Drottningsholms gärde». Hadorph uppger, att »ofwan dhenna Sten liggia någre ättehögar som icke gemena Bönder hafwa hint öfwer sig giöra, vthan förnämare män.» Ännu vid mitten av 1800-talet fanns stenen i behåll. Den